

סים לאלום. אחת הנשים נעצה בי עיניו ללא בושה. היא היתה בערך בת 43. נכון, היא לא נראתה כמו אליזבת טיילור, אבל היתה אלגנטית ולא הסירה את עיניה ממני. ניגשתי אליה ואמרתי לה: „גבירתי, האם את מדברת אנגלית?“ היא השיבה לי באני גלית מצויינת. אמרתי: „אני אחרי ניתוח ואינני יכול לרקוד צ'רצ'רצ'יה, אך אם בעלך ירשה לי אשמח לרקוד איתך טנגו.“ היא פרצה בצחוק ואמרה: „זה לא בעלי, הכרתי אותו רק לפני כמה דקות.“ שמה היה עליזה בנטוב. בילינו יחד עשרה ימים נפלאים. היא סיפרה לי שהיא אלמנה הגרה בנווה-מגן. שיש לה שלושה ילדים ושבעלה שהיה דוקטור לכימיה שר עסק בחקר האטום, ונפטר מהתקף-לב. היא עצמה נולדה, להבריה, בירושלים למישפך חזק ממוצא רוסי, ועבדה כמוכירתו של ראש החוג למתמטיקה באוניברסיטת תל-אביב, הפרופסור שמואל אברמוביץ.

כבר מההתחלה נוצר בינינו קשר עמוק. לא עזבנו זה את זה אפילו לרגע במשך עשרה הימים וכשעודד, בנה, בא לקחת אותה בחזרה לתל-אביב, מובן שהצטרפתי לנסיעה זו כטרמפיסט.

לפני שנפרדנו היא נתנה לי את מיספרי הטלפון שלה בעבורה ובבית. וביקשה ממני לטלפן אליה והסבירה שהיא מעוניינת ל-צאת אתי. כעבור יומיים התקשרתי. היא באה אלי במכונית שלה, והתחלנו לצאת. הידידות בינינו העמיקה מיום ליום. אני עדיין עבדתי אז בלילות, כך שיכולנו להתראות רק בערבים ובסופי-שבוע. יום אחד היא הזמינה אותי לבלות את השבת עם המישפחה שלה. בוילה שלהם בנווה-מגן.

נסעתי לשם, וזה היה נפלא. הבית היה גדול ומרווח, עם גינה מטופחת. הייתי מאושר, אחרי כל-כך הרבה שנים של בדירות, להיות מוקף אווירה מישפחתית. אולי בגלל זה התאהבתי בה. אחרי שלוש שבתות כאלה החלטתי שלא מספיק להביא רק פרחים ושוקולד, החלטתי להביא גם אוכל. הייתי מביא לה סטייקים לבנים הכי טובים, שתיית קונה אצל הקצב הכי טוב בתל-אביב. הייתי מביא פטריות טריות, הולך לחנות מעדנים וקונה מכל טוב. הכל תוצרת חוץ. לפני שש שנים הייתי מוציא בין 300 ל-400 לירות על מיצרי-מיון בכל שבת שנסעתי להתארח אצל עליזה.

פה, ושוב שילמתי את כל ההוצאות. חשבון הדולארים שלי הלך וקטן. כל הזמן רציתי להתחתן איתה. הייתי אדם ברוד. והיא הפכה אותי חלק מהמישפך הזה שלה. הכרתי כבר את אמה הזקנה בירושלים, את אחותה, את החברים שלה. נתתי לה את חיי, כל מה שעשיתי היה לה מענה. והנה, בסביבות פסח 1976 היא אמרה לי פתאום: ג'ורג', אל תבוא אלי בשבת. יש לי אורח פרופסור, ואני צריכה ללכת ל-קבלת-פנים לכבודו. ביקשתי להצטרף, אך היא אמרה שאינני מוזמן ולא אוכל לבוא. התקשרתי למחרת ובקשתי שניפגש, והיא אמרה שחברה שלה קנתה כרטיסים לתיאטרון וכיוון שאינני מבין עיברית, אין טעם שאצטרף. הצעתי שניפגש אחרי התיאטרון, אך היא סירבה. חשדתי שמשנה לא בסדר, הלכתי לחתונה המרכזית ונסעתי לנווה-מגן. שתי דקות אחרי שהגעתי לביתה נעצרה לפני הבית מכונית פולקסוואגן וגבר נכנס לבית. המיספר על המכונית היה גרמני. כעבור כמה דקות יצאו שניהם ונסעו. הרגשתי נורא. הלכתי לבאר והשתכרתי. בחצות החלטתי לנסוע אליה בחזרה. לא היו אוטובוסים. לקחתי מוניט. היא היתה לבדה בבית. שאלתי אותה למה שיקרה לי, והיא השיבה: „אני לא חייבת לך שום דבר, אתה לא בעלי!“ ו-יצאה מהחדר. נשארתי לישון בחדר אחר, ובבוקר קמתי ואמרתי לה: „אני הולך ל-פרופסור שלך באוניברסיטה, לספר לו על מה שעשית לי.“ היא אמרה: „ספר, מה איכפת לי?“

התאבדות

ב 11.00 כבוקר באתי למישרד. היא ראתה אותי, ונבהלה. הפרופסור אברמוביץ קיבל אותי ושמע את סיפורי, אך הגיב: אני מצטער מאד, אך מה שעליזה עושה אחרי העבודה אינו מענייני. אמרתי לו: „אני רוצה שתפטר אותה בגלל חוסר-מוסריות. הוצאתי עליה 30 אלף דולאר ונתתי לה את חיי, ותראה מה אני מקבל ממנה בתמורה.“

מאותו יום השתנו חיי. הפכתי סמרטוט. התחלתי לשתות בבארים, הפסקתי לעבוד, נשרפתי בתוכי. כספי כימעט שאול. הלכתי לשגרירות קנדה וסיפרתי לקונסול הכללי, ג'ון פלמינג, את הסיפור. ביקשתי ממנו שיעזור לי לחזור לקנדה. ביקשתי הלוואה לכרטיס, והבטחתי שאחזור את הכסף ב-קנדה.

זה היה ביולי 1976. הקונסול הבטיח לברר בשבילי אם זה אפשרי, וביקש שאחזור בעוד שלושה ימים. מצבני היה קשה. לא עתה לי כסף לשכר-דירה, וכל רכושי עליו אדמות היה רק 300 לירות ישראליות ו-מיזווה אחת. הייתי במצב נפשי נורא. יצאתי מדעתי. נאלצתי לעזוב את דירתי ולישון בגן-ציבורי ליד הילטון. זה היה מפחיד. הטרדתי עליידי כלבים והמוסקסור אלים.

למחרת נסעתי לנווה-מגן ואמרתי לעליזה: זה: „אני חוזר לקנדה, הכל נגמר. אין לי כסף, ואני יושן בגן-ציבורי. אחרי שש שנים שבאנחנו ביחד, תני לי לפחות לישון במחסן שבגינה שלך.“ אבל היא אמרה: „צא! אם לא, אקרא למישטרה.“ המישטרה הגיעה עם צופרים וגדרו של שוטרים. הם לקחו אותי לתל-אביב, ואחד מהם אמר לי: „עזוב אור-תה, היא לא טובה.“

ישנתי בגן-הציבורי ושוב הטרדתי על-ידי הומוסקסואלים. הלכתי אל עליזה שוב וביקשתי לישון במחסן. היא היקמה צעקות ואמרה שתקרא למישטרה. פתחתי את התיק שלי, הוצאתי 100 כדורי ארגעה שהיו עלי בתוך צינצנת ובלעתי אחתם מול עיניה. התעוררתי באי-יכול. סיפרו לי שהייתי קרוב מאד למוות. ביקשתי מהאחות ש-תצלצל לעליזה, אך היא סגרה לה את הטל-פון. החזיקו אותי בבית-החולים. בלילה נלקחתי לפסיכיאטר. שוחחתי איתו חצי שעה, והוא אמר לי: „אתה לא מטורף, רק עברה עליך חוויה קשה. אני מאהל לך כל טוב.“

הייתי גואש כששתחררו אותי מבית-החולים, לים. לא היה לי לאן ללכת. השגרירות איתה סגורה כי היה יום ראשון. הרגשתי שאני נשרף בתוכי. אני כמעט מת, והיא טורקת את הטלפון...!

השתוללות

פעתי באוטובוס לנווה-מגן וארבתיה. לה. ראיתי שהיא יוצאת מהבית מאושרת, לבושה יפה, נכנסת למכונית שלה ונסועת. אמרתי: אלוהים אדירים! הרגש-

המאהבת
עליזה בנטוב, אל מנה בת 52 העור בדת כמוכירה בחוג למתמטיקה של אוניברסיטת תל-אביב, עזבה את פולדס אחרי חמש שנות ידידות הדוקים.

המאהב
ג'ורג' פולדס, ריצה שנת מאטר בפועל אחרי שניסה לשרוף את בית אהובתו. כיום הוא עובד כשליח במלון דיפלומט.

תי שמשוהו בתוכי מתפוצץ. מצאתי מוט ברזל, שברתי את דלת הבית ונכנסתי. שברתי את המערכת הסטריאופונית, את הרדיו, את המקרר, את השולחן. נכנסתי לחדר-המטבח ושררתי את המקרר, את השולחן. נכנסתי לחדר-המטבח (במחשך בעמוד 44)